

Fără a insista pe originea istorică a organizației și fără a denatura sau a mistifica și exagera realitatea, încerc să limpezesc într-o mică proporție unele aspecte. De exemplu, conceptul pe care se bazează toleranța din viziunea europeană a mileniului III este garantat de dreptul la demnitate, egalitate între toți oamenii, indiferent de rasă, sex, cultură sau condiție socio-economică. Ca un adevărat neofit, am îndrăzneala de a formula o întrebare: se regăsește vreo perspectivă creștină? Totuși, mai mult ca sigur, noțiunea e practic eludată!

Răspunsul vine oarecum firesc, aproape... logic. Noțiunea de credință, religie este (sau nu) lăsată uitării. Dar dacă, ar exista? Această nouă revalorizare ar aduce claritate deoarece în mod indiscutabil, din dorința de a părea fair, echitabil-U.E. nu discriminează deoarece nu exclude și alte confesiuni. În actualitate se impune și o altă precizare. Nu sunt de acord, ca și majoritatea cu formularea de «club creștin», idee a belgianului Martens ce provine din partea unor structuri mai puțin cooperante. În această logică desfășurare a evenimentelor, se are în vedere că și anumite grupuri, minorități ca aceea a liber-cugetătorilor să fie acceptați.

Potrivit unui raport american libertatea religioasă continua să fie o problemă în România. Din raportul anual al Ministerului de Externe al Statelor Unite ale Americii privind libertatea religioasă în lume, în care se analizează situația din aproape 200 de țări, inclusiv România, cu începere din 2005 și până în momentul de față, reiese că autoritățile nu au realizat progrese semnificative în rezolvarea acestor probleme. În plus, noua lege privind libertatea religioasă este blocată în parlament, iar organizațiile nonguvernamentale constată că în proiectul guvernului s-au menținut obstacolele în calea înregistrării altor culte religioase.

Raportul Ministerului de Externe al SUA admite că politicul continuă să se amestece prin diferite legi și măsuri în viața religioasă. Totodată, documentul semnalează și legăturile puternice între unii politicieni și Biserica Ortodoxă, cultul oficial care ar manifesta "o oarecare ostilitate față de alte culte, pe care le-ar împiedica să-și „racoleze” noi adepți". Raportul critică și lentoarea cu care se înapoiază proprietățile altor culte religioase, proprietăți confiscate în perioada comunistă. În documentul respectiv mai este menționat și cazul Catedralei Sfântul Iosif din Capitală, lângă care o firmă privată continuă să construiască pe baza unui contract controversat, în ciuda protestelor credincioșilor. În schimb, la capitolul progrese, raportul salută crearea Institutului pentru Studiarea Holocaustului și modificarea manualelor de specialitate în concordanță cu adevărul istoric.

Pe de altă parte, raportul Ministerului de Externe al SUA nu omite să consemneze faptul că, în România, deși legislația o interzice, au loc în continuare acte antisemite, în general rămase nesancționate de autorități. Nu în ultimul rând, raportul mai trece ca o "bilă albă" faptul că în închisori este permisă în momentul de față asistența religioasă pentru toate cultele.

Dintr-un punct de vedere, totul pare în regulă. În momentul când fiecare ființă rațională ajunge la o anumită maturitate în a înțelege principiile și drepturile umane, europene ca dreptul la libertate incluzând aspectul politic, religios și personal; dreptul fiecăruia la un venit care să-i asigure un trai decent și în mod special dreptul la egalitate, demnitate (mai sus-menționat), europenii incluzând și românii se pot declara... mulțumiți.

Dar...dacă se studiază cu mai multă atenție Constituția europeană se poate descoperi că există o inadvertență. Oare în ce ar consta? Problema pare oarecum «minoră» dar consecințele și mai ales prezentul infirmă categoric.

Neincluderea originilor creștine a reprezentat și reprezintă «mărul» discordiilor cât și un conflict tacit între lumea Occidentului super-tehnologizată și materialistă și societatea Orientală moștenitoarea a vechiului Imperiu Bizantin. Acest lucru nu îl scriu în premieră. De-a lungul timpului, o pleiadă de savanți, critici, erudiți, oameni politici au încercat fără succes definirea și găsirea unor puncte comune pe baza unui dialog. Dacă dumneavoastră apelați la istorie, veți observa că absolut tot ceea ce este menționat referitor la cele două «lumi», Occidentul și Orientul au realizat în momentul în care această religie-creștinismul acunoscut stabilitatea și înflorirea. Cu un mic remember, în a fi mai explicit... exact până în anul fatidic și de tristă amintire 1054-momentul Marii Schisme, Europa avea o singură credință oficială.

Urmând această traiectorie există două viziuni diferite generate de cele două lumi, culturi: cea occidentală și cea răsăriteană. În mod sigur și totodată demonstrat și atestat istoric au existat convergențe și divergențe permanente. Viziunea occidentală are fundamentul pe o abordare ideală și în care noțiunea de Divinitate e interpretată într-un mod adeseori fatalist sau pesimist. Gândirea răsăriteană se bazează atât pe moștenirea civilizației bizantine cât și a învățăturilor «marilor dascăli», a Sfinților Părinți ai Ortodoxiei. Aceasta mărturisește că omul este parte a dumnezeirii deoarece omul are liberul-arbitru și implicit calitatea de a alege. Totodată nu trebuie trecut cu vederea faptul că Dumnezeu trebuie situat dincolo de noi dar Care lucrează într-un mod cu totul și cu totul special.

Fără a fi categoric am impresia că noțiunea de «a fi european» derivă din realitățile învechite ale unui sistem ce nu are mai mult de aproximativ patru decenii. Poate că o parte din dumneavoastră vi se părea de-a dreptul șocantă ideea că începutul unei ideologii, doctrine «noi», «evolute» nu debutează niciodată cu o campanie de informare. Toată dezbaterea mediatică pro-europeană este rezultatul unei dorințe departe de a fi în consonanță cu ideea creștină. Multitudinea de reforme, legi, proiecte este o copie fidelă dacă nu parțial asemănătoare cu doctrina Iluminismului-«Liberté, égalité, fraternité» ce însumează un capitol agresiv formulat în special țărilor din Estul Europei.